

French feminism (Francouzský feminismus), *nedorozumění v mezinárodní komunikaci mezi intelektuály*

Podle Pierra Bourdieua má převod textů z jednoho národního pole do druhého za následek významové posuny. Mezinárodní komunikace mezi intelektuály totiž „podléhá určitému počtu strukturálních faktorů, které vyvábí nedorozumění,“ právě proto, že texty kolují bez svého původního kontextu vzniku. Avšak proto, že pole recepce těchto textů je zároveň polem produkce přeložených textů odlišným od pole původního, může být překlad považován za (re)produkcii, novou produkci. Tudíž význam a funkce, které má cizí dílo ve svém původním poli, jsou často neznámé v poli cílovém. Překlad nějakého textu tak může sloužit k ospravedlnění koncepcí skupin, které do cílového pole importují svou produkci, jako v případě zastánců *Francouzského feminismu* v anglosaských zemích. Polemika kolem „feminismu po francouzsku“ má své místo v boji za monopol definice feminismu. Feministické hnutí se totiž rozdělilo na dva hlavní teoretické proudy a vyvinuly se tak dvě koncepce vztahů mezi pohlavími/(... dva hlavní teoretické proudy, z nichž každý rozvinul své pojetí/ svou koncepci vztahů mezi pohlavími). Rovnostářské pojetí zastává myšlenku, že pohlaví je druhotným odlišujícím znakem, který je ale umístěn do popředí, aby ospravedlnil nadvládu mužů nad ženami. Diferenční postoj zatím přihlíží k pohlavně rozdílné příslušnosti jako k první charakteristice, která odlišuje lidstvo a zajišťuje jeho reprodukci.

Nástup diferenčních teorií (přidružených k psychoanalýze) na americké univerzity se uskutečnil na katedrách francouzštiny, literatury a *Cultural Studies*, v prostředí příznivém pro působení/ rozvoj francouzského filozofického směru, který představovali takoví intelektuálové jako Gilles Deleuze, Jacques Derrida, Michel Foucault, Jacques Lacan nebo François Lyotard. V anglosaských zemích byly k *French feminismu* přiřazované takové feministky jako Antoinette Fouque, i když ta se/ ačkoli ona sama se prohlásila/ prohlašovala za „antifeministku“ nebo „post-feministku“ – těmito pojmenováními se stavěla proti materialistickému feminismu.

Francouzský směr zamítl jakoukoliv příbuznost s teoriemi *French feminismu*. Pro Christine Delphy, která představuje materialistickou tendenci, představoval *French feminismus* symbolický převrat z několika důvodů. Za prvé, představuje vnější pohled na francouzský feminismus, protože, jak říká, feministky ve Francii nemají o nic větší potřebu označovat se za „francouzské“ feministky, než Američanky nazývat svůj feminismus „americkým“. Navíc se francouzský feminismus, v podobě, v jaké byl vyvezen do anglosaských zemí, ztotožňuje se spisovatelkami, které udržují jednak úzký vztah s psychoanalýzou a zároveň si udržují odstup od materialistického feminismu. Dále francouzský feminismus upřednostnil proud, proti kterému se Delphy stavěla – stejně jako tři (další) osobnosti (Hélène Cixous, Julia Kristeva a Luce Irigaray), které se jinak nacházely stranou feministické debaty,

přinejmenším mimo rovnostářský feminismus, i když jejich filozofické postoje udržovaly blízké vztahy s diferenčními teoriemi. Christine Delphy tedy zastává názor, že angloamerické feministky „chtěly předložit jisté teorie jako francouzské, aby využily prestiže toho, co je ze zahraničí – a zvláště toho, co je francouzské – v prostředích intelektuálů; a také/ zároveň se tím (, že je předložily jako zahraniční,) od nich chtěly distancovat, což jim mimo jiné zajistilo, že nebude¹ uvedeno v pochybnost/zpochybněno jejich tvrzení , že tyto myšlenky jsou² feministické.

Takže by se měl *French feminism* chápat spíše jako zvláštnost francouzského feminismu v protikladu k nejrozšířenější teorii, materialistickému feminismu (obhajovanému rovnostářkami), který se označuje (ve francouzštině) termínem „feminismus“ bez jakéhokoliv dalšího přívlastku, vzhledem k tomu, že představuje ten oprávněnější ze dvou postojů.

Ale toto rozšíření francouzské myšlenky poskytlo Antoinette Fouque vhodnou půdu k otevření vydavatelského působiště/ pobočky vydavatelství v San Diegu. Katalog ženského nakladatelství Des Femmes ve skutečnosti čerpal z anglosaských teorií, na úkor francouzských teoretiček pocházejících z rovnostářského hnutí. Tento příklad znázorňuje to, že si nakladatelé, překladatelé nebo autoři předmluv přivlastňují díla, která jsou v cílovém poli schopná posloužit jejich vlastní vizi světa. Tento proces označování děl „vytváří fiktivní rozpory mezi věcmi podobnými a falešné podobnosti mezi věcmi odlišnými.“

Splněno Z

I když je v textu několik chyb i stylistických neobratností, byl přeložen úplně a velmi věrně, takže jste zkoušku splnila.

¹ Pozor na souslednost časů ve francouzštině.

² Opět souslednost časů .